

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Fără regrete / Raluca Butnariu. - București : Librex Publishing, 2018

ISBN 978-606-8894-44-7

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

Fără regrete

LIBREX

București, 2018

Capitolul 1

Claire intră pe porțile de la Willow's Lake fără a-și dezminți natura pe care Dumnezeu i-o dăruise cu atâta generozitate: ca o tornadă în plină desfășurare, mânându-și iapa cu dexteritate pe lângă rondourile de flori ale mătușii Sarah. Ajunsă în fața intrării principale, trase de hățuri cu putere, făcând-o pe Muriel să se cabreze și să necheze în semn de protest.

— Iartă-mă, iubito, murmură ea în timp ce descăleca grăbită, dar aducem cu noi vești importante, care nu mai suferă amânare. Iapa sforăi nemulțumită și Claire surâse, bătând-o ușurel pe crupă. O să primești o porție dublă de morcovi pentru că ai fost atât de destoinică. Ai grijă de ea, îi aruncă peste umăr lui Otto, care apăruse de după colțul casei, grăbindu-se spre animalul care-i făcea viața un iad de fiecare dată.

— Fiți fără grijă, stăpână, promise argatul, apropiindu-se prudent de Muriel, care-l privi chiorș.

Claire își înghiți amuzamentul și se răsuci pe călcăie. Între Muriel și Otto exista o veche și trainică dușmănie, însă niciunul dintre ei nu-și dădea osteneala să schimbe situația. Probabil că un armistițiu i-ar fi ucis de plictiseală pe amândoi, speculă ea distrată.

Urcă sprintenă cele patru trepte de la intrare și păși în antreul răcoros, scoțându-și mânușile din mers.

Fără regrete

— Miss Claire..., începu Malfred, ieșindu-i în întâmpinare.

— Unde-i mătușa Sarah? îl întrerupse tânăra femeie, întinzându-i mânușile din piele moale de culoarea teracotei.

— Lady Sarah este în salonul mare și...

— Mulțumesc, Malfred. Cere-i doamnei Bird să facă o limonadă și să o aducă acolo. Plimbarea asta mi-a făcut sete.

Și dispăru grăbită pe coridor înainte ca majordomul să mai apuce să spună ceva.

Malfred oftă resemnat, dându-și ochii peste cap, se răsuci pe călcăie și o luă în direcție opusă. Când mica stăpână era grăbită... ei bine, era grăbită și gata.

Claire intră în salon turuind, cu ochii plecați, luptându-se să desfacă șirul de năsturași de la jacheta elegantă de călărie, jurându-și cu proxima ocazie să-i înlocuiască. Cu bride sau, eventual, cu niște panglici de satin. Orice ar fi fost de preferat cheștiilor ăloră mici și ticăloase, care-i puneau de fiecare dată răbdarea la grea încercare.

— Mătușă Sarah, nici n-o să-ți vină să crezi ce am aflat! Forest Hill are un nou proprietar, care deja s-a și mutat acolo...

— Claire...

Se împiedică de marginea covorului dar se redresă imediat și continuă să-și deșerte noutățile:

— Doamna Doyle spune că este neînsurat, tânăr, chipeș, fermecător, manierat și... după toate aparențele, foarte bogat!

— Claire...

— Cred că gemenele Dogherty sunt în culmea extazului, declară fata, încruntându-se bătaioasă la unul dintre năsturași, care refuza să se alinieze cuminte lângă frații lui deja eliberați din găicile minuscule.

— Claire...

— De când lordul Raven și distinșii lui musafiri au părăsit Golden House în favoarea Londrei, trăiesc într-o continuă deprimare, continuă tânăra femeie cu o ușoară ironie în glas. Sosirea acestui domn poate că le va mai ridica moralul. Abia aștept să asist la spectacol. Pun pariu că-n capul lor deja bat clopotele la biserică...

— Clarice Victoria Seymoure!

Vocea mătușii Sarah tună dintr-odată, făcând-o să tresară și să-și ridice privirea nedumerită. Bărbatul stătea în picioare. Era înalt, brunet, chipeș și, judecând după hainele elegante și impecabil croite, foarte bogat...

Brusc, realizează cine era necunoscutul și genunchii i se înmuieră, în timp ce rușinea îi zvâcni în obraji cu putere.

Oh, Iisuse! gândi ea, presându-și o mână peste stomac.

— Domnule Blackwell, îngăduiți-mi să vi-o prezint pe nepoata mea, Claire, rosti lady Sarah, voalându-și iritarea în spatele unui zâmbet suav. Draga mea, vecinul nostru de la Forest Hill a avut amabilitatea de a ne prezenta personal omagiile sale.

Bărbatul se înclină ușor, privind-o amuzat. În sinea ei, Claire se făcu mică. Nu era pentru prima dată în viața ei când firea ei aiurită o vâra în bucluc, dar de data aceasta o făcuse cu o infinită grație.

— Domnule Blackwell, schiță ea o jumătate de reverență, făcând un efort să-i susțină privirea.

Ochii lui o priveau direct, cu o oarecare urmă de interes. Aveau o culoare stranie, plumburie, ca nemărginirea întunecată a cerului de vară înaintea furtunii. Dar erau la fel de reci, de duri și de distanți ca gheața de pe piscurile muntoase ale Scoției.

— Miss Seymoure, i-o întoarse el galant, cu o voce profundă, baritonă.

— Cum găsiți Cornwall-ul, domnule Blackwell? îl întrebă ea, îndreptându-se spre canapeaua lângă care se afla mătușa Sarah.

Se așezară amândouă ca la comandă, cu mâinile împreunate în poală, și-l priviră amabile, una încercând să-și ascundă curiozitatea, cealaltă — jena.

— Încă n-am apucat să-mi dau seama, răspunse musafirul, ocupându-și locul în fotoliul antic. Am sosit abia aseară.

— Este foarte amabil din partea duminale că te-ai gândit să ne faci o vizită și încă atât de devreme, rosti emoționată mătușa Sarah.

— Îmi place să-mi cunosc vecinii, declară bărbatul serios, cu ochii ațintiți asupra lui Claire. Și cum nu prea cunosc pe nimeni în țara asta, am decis că cel mai bine este să fac eu primul pas. Cu cât ne cunoaștem mai repede, cu atât mai bine, nu credeți?

— Nu sunteți englez? clipi Claire surprinsă, încercând să-și liniștească nervii din stomac.

Ceva în bărbatul din fața ei tulbura. N-ar fi știut să spună ce anume. Părea un om liniștit, echilibrat și calm, dar...

— Nu. Sunt american. Din New York.

— Și cum se face că ați ajuns să vă cumpărați o proprietate atât de îndepărtată de Londra? Credeam că toți americanii preferă Capitala.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Se așteptase la acest bombardament de întrebări.

— Am dorit pentru o perioadă să mă retrag într-un loc liniștit, departe de agitația marilor orașe. Și am dorit să cunosc și alte locuri. Anglia mi s-a părut cea mai bună alegere.

— Nu aveți rude aici? se interesă mătușa Sarah.

— Nu. Familia mea a rămas în America, sau, mă rog, o parte din ea. Tatăl meu a murit acum cinci ani, iar mama s-a recăsătorit acum patru luni cu un conte francez și s-a stabilit la Marsilia. Sora mea s-a măritat acum un an, iar fratele meu studiază dreptul la Boston.

— Iar dumneata te-ai decis să vii aici, concluzionă lady Sarah mulțumită, zâmbind cu căldură.

— Da.

— Nădăjduiesc să aflați aici tot ceea ce-ați sperat să găsiți atunci când ați plecat la drum. Ținutul este renumit pentru peisajele sale încântătoare. Și o să aveți parte de toată liniștea din lume, îl asigură lady Sarah cu căldură.

— Până acum așteptările nu mi-au fost înșelate deloc, replică bărbatul galant. Peisajele sunt, într-adevăr, fermecătoare, își aținti el privirea asupra tinerei femei.

Claire se simți intimidată. Și oarecum flată. Avea senzația bizară că răspunsul acelui bărbat o viza pe ea direct și personal. Dar, o clipă mai târziu, impresia îi fu spulberată când inopinatul musafir o întrebă dintr-odată, cu o seriozitate și un interes prost jucate:

— Și, deci, în opinia dumată, miss Seymoure, spre care dintre gemenele Dogherty ar trebui să-mi îndrept atenția?

Claire trase încet aer în piept, simțind cum fața îi ia foc. O simți pe mătușa Sarah ținându-și respirația odată cu ea. Un gentleman adevărat ar fi trecut peste comentariile ei cu eleganță și ar fi scutit-o de penibilul situației. Individul din fața ei era un bătăran. Antipatia pentru el se instală brusc și definitiv. Nu avu de ales decât să opteze pentru impertinență, drept pentru care își înălță bărbia și-l privi cu îndrăzneală.

— Asta depinde, domnule Blackwell. Ambele domnișoare sunt niște minunății ambulante. Dar dacă vă doriți o soție supusă, cu mintea netedă și cu șira spinării flexibilă, atunci oricare dintre ele vă este potrivită pentru a...

— Claire!

Tânăra își mută privirea încruntată spre mătușa ei, care o privea necruțător, și-și mușcă buzele, înghițindu-și restul replicii. Bărbatul își îngustă ochii, părând că reflectează la vorbele ei. Într-un final se mulțumi să dea încet din cap.

— Am să țin minte asta.

Câteva minute mai târziu, după o conversație lipsită de miez, domnul Blackwell se ridică și-și luă la revedere de la gazdele sale, părăsind conacul.

— Pentru Dumnezeu, Claire, ce se întâmplă cu tine?! o admonestă mătușa Sarah cu o voce încărcată de indignare, de îndată ce rămaseră singure. După ce că-l pui pe bietul om într-o situație jenantă, mai ai și îndrăzneala să-l insulti!

— A meritat-o! replică Claire cu amărăciune și supărare în glas. Ar fi putut să lase lucrurile așa, *dacă* ar fi avut un dram de bun simț... Și cu ce l-am făcut să se jeneze, mă rog? Din câte îmi amintesc, am spus că este tânăr, chipeș, neînsurat, fermecător, manierat și foarte bogat. După părerea mea, l-am îngropat în complimente pe care, ulterior, am constatat cu regret că nu le merită nici măcar pe jumătate.

— Este vecinul nostru. Ar fi trebuit să-i lăsăm o impresie frumoasă despre noi.

— Ha! făcu Claire ironică. Mare pagubă. Și apoi, știi ce se spune despre americani: sunt niște sălbatici.

— Domnul Blackwell nu pare să fie așa.

— Dacă ar fi fost un om educat, mi-ar fi trecut... *neatenția* cu vederea.

— Dacă n-ai fi atât de zăpăcită și de repezită, atunci n-ai mai face atâtea gafe!

— Mătușă Sarah, își îndulci Claire tonul, luându-i mâinile femeii care-i ținea loc de mamă și prietenă, știi că nu pot să fiu altfel. Am încercat. Zău că da! Dar asta mi-e firea. Nu mă pot schimba. Nu pot să fiu ca biata mama!

Sarah oftă amintindu-și de sora ei, Amalia, care, dezamăgită de viața conjugală și de repetatele escapade amoroase ale lui Fitzgerald Seymoure, se retrăsese în mănăstirea Sf. Agata pentru a-și petrece ultimii ani din viață în liniște și reculegere. Și murise de inimă rea. Abia când Sarah venise să locuiască în urmă cu nouă ani la Willow's Lake ca să aibă grijă de Claire, realizase ce avusese sora ei de îndurat timp de aproape zece ani de căsnicie. Fitzgerald era un bărbat dificil, egoist, crud și autocrat. Și acum se mira cum din doi oameni ursuzi, nefericiți și deprimați ieșise o asemenea rază de soare.

Claire nu-l moștenise pe niciunul dintre ei. Era o tânără mereu veselă, generoasă, comunicativă, care găsea puterea să se bucure de orice. Cu toate că era împrăștiată, uitucă și, de cele mai multe ori, avea o limbă ascuțită pe care o folosea fără milă, fata era bună la suflet și avea o judecată sănătoasă. La aproape douăzeci și unu de ani, Claire avea un simț al măsurii, al ridicolului și al realității foarte bine înrădăcinat.

Privind-o, Sarah simți cum dragostea îi inundă fiecare colțișor al inimii. Claire era copilul ei în toate sensurile. Mândria și bucuria ei. Și dorea s-o vadă fericită și împlinită. Numai că planurile de căsătorie ale lui Fitzgerald în privința fetei nu coincideau deloc cu ceea ce-și dorea Sarah pentru ea.

Lordul Seymoure le adusese la cunoștință în urmă cu o lună că intenționa un debut în sezonul scurt din toamnă, o formalitate de altfel, pentru că fata avea viitorul asigurat: discutasese deja cu contele de Huntly în vederea unei căsătorii. Aveau să-l cunoască oficial imediat după ce Fitzgerald avea să se întoarcă din voiajul făcut în Orientul Îndepărtat, adică peste vreo trei luni. Dar în trei luni se puteau întâmpla multe, își zise ea, cu gândul la noul stăpân de la Forest Hill.

Fără regrete

Așteptările îi fuseseră grav înșelate. Fata nu era deloc cum se așteptase să fie.

Când cumpărase Forest Hill-ul, singurul lucru la gândise era că avea să sucombe de plictiseală și se consolase deja cu ideea acestei perspective, știind că nimic nu era prea mult dacă la final avea să-și atingă scopul.

Surpriza aproape că-i luase graiul. Claire Seymoure era o apariție.

De statură potrivită, avea forme grațioase exact acolo unde orice femeie ar trebui să le aibă. Șatenă, cu ochi căprui și mari, incredibil de frumoși. Avea nasul fin și drept, gura era o idee cam prea generoasă, iar zâmbetul ei poseda un farmec poznaș.

Dar cel mai mult îl surprinsese spiritul ei. Fata nu era o mototoală. Avea creier și temperament.

Faptul că tână lady îi întrecuse cu mult așteptările adăuga o notă de culoare și divertisment șederii lui în Cornwall.

Viitorul se anunța interesant, cu siguranță.

